

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **izzadságcseppek a neon alatt**

1. Izzadságcseppek a neon alatt

Pedál-János

A váltóműszakot jelző sziréna éles hangja végighasított a kettes szektor folyosóin, könyörtelenül véget vetve a pihenőidőnek. A levegőt azonnal megtöltötte az ózon és a meleg emberi testek fanyar szaga, ahogy a lakófülkékből a zümmögő dinamóterem felé terelték a tömeget. János, azaz G534, már a negyvenkettes pedálon ült, amikor a nehéz acélajtók leereszkedtek. Megviselt térdei minden mozdulatnál halkán pattogtak, de a láncok csörgése és a réztekercek mély bűgása elnyelte a test jajkiáltásait.

A mellette lévő gépeken sorstársai tapostak, csendben, lehajtott fejjel. Ebben a teremben nem voltak nevek, csak sorszámok és a kijelzőkön villódzó hatásfok-mutatók. János azonban nem csak a számokat látta. Ismerte a harmincas pedálon izzadó özvegyasszony köhögését, és a tőle balra tekerő fiatal fiú görcsbe ránduló vádliját. Egyetlen futó pillantás, egy fáradt biccentés volt minden közösségi megnyilvánulásuk, mégis több melegséget hordozott, mint az egész kolónia mesterséges fűtésrendszere.

Alinda a fenti karzatról figyelte a termet, ahová a tizennégy éveseket osztották be a zsírzócsapok tisztítására. Onnan fentről a pedálozók tömege egyetlen, lüktető, szürke masszának tűnt, de a lány szemei makacsul keresték Jánost. Látta a férfi széles, meggörnyedt hátát, amelyen a kezeslábas átázott a sós izzadságtól. Nagymama szavai jártak a fejében a hajdani szabad emberekről, és hirtelen megértette: a szabadság nemcsak a kék égben lakozott, hanem ezekben a meggyötört, mégis kitartó testekben is.

Hirtelen egy Őrszem úszott be a sorok közé, vörösen villogó lencsével pásztázva a pedálok forgási sebességét. A János melletti idős nő lába kihagyott egy ütemet, a generátora vészjóslóan elhalkult. Az AI-robot azonnal felé fordult. János ekkor, minden tartalék erejét összeszedve, kétszer olyan gyorsan kezdte taposni a saját pedálját, túlterhelve a rendszert, hogy a közös szektorteljesítmény kiegyenlítődjön, és elterelje a gép figyelmét a gyengélkedő nőről.

Ez volt a dinamóterem íratlan törvénye, a névtelenek szolidaritása a gépek rideg logikájával szemben. Alinda torkában gombóc gyűlt össze a látványtól. Rájött, hogy a lázadás szikrája nem egy hangos kiáltás, hanem egy-egy ilyen lopott, életmentő mozdulat az izzadságszagú félhomályban, ahol az ember még ember tudott maradni a

fémvázak fogságában is.